

opusdei.org

Prelatens brev (november 2009)

Prästadömetts år hjälper oss att komma ihåg att alla kristna bör med sina egna liv närma Kristus till de andra. Detta är huvudtema till herdabrevet från Opus Deis Prelat.

2009-11-13

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Då denna november månad börjar under prästadömetts år tycker jag om att tänka att det inramas av två

liturgiska högtider då Guds folks prästkaraktär understryks: Alla helgons högtid och Kristus konungen. Under den första, som firas idag, visas Kristi prästadöme i hans lemmar, oss kristna; i den andra, den 22 november, uppenbaras det att vårt huvud, Jesus Kristus, är *evig överstepräst och världsalltets konung*^[1], som med sin återkomst i härlighet vid tidernas slut kommer att erövra sitt rike och överlämna det åt Gud Fadern.^[2]

Båda högtiderna inbjuder till en reflektion över den kristna kallelsens värdighet. I sitt första brev riktar den helige Petrus följande ord till oss döpta: *Men ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk. Ni som förut inte fann barmhärtighet har nu funnit*

barmhärtighet.[3] Apostlarnas furste intygar att Gud har införlivat oss i Guds nya folk – Kyrkan – då han gör oss till sina barn genom den helige Andes nåd. Man hör till detta folk inte genom biologisk börd utan genom att bli inlemmad i Kristus. I kraft av ett så ofattbart nådaval, som är gratis och oförtjänat – delaktiga av Kristi prästadöme! – inbjuds vi till att förkunna Guds underverk med vårt exempel, med ord och med gärningar.

Låt oss beundra Gud Faders godhet och tacka honom. Han nöjde sig inte med att sända sin Son till jorden för att rädda oss, utan han ville att återlösningen skulle nå alla människor, ända till tidens slut, genom att använda sig av Kyrkan, som är Kristi kropp och Herrens frälsande närvaro i tid och rum. Den helige Augustinus hävdade att ”så som alla [döpta] bär namnet kristen på grund av en enda smörjelse, så

heter också alla präster, eftersom de är lemmar i den enda prästen.”[4] Vår Fader mediterade mycket över denna stora gåva och sporrade oss alla till att ha samma sinnelag som Kristus.[5] Vi bör därför tänka: Hur mycket anstränger jag mig för att tillägna mig denna rikedom?

Den universella kallelsen till helighet och till apostolat har som sin rot dopets insegel. Det allmänna prästadömet föregår det sakramentala prästadömet, och den senare tjänar den förra. Utan pånyttfödelsen i dopet skulle det inte finnas vigda präster, eftersom detta sakrament öppnar dörren till alla andra; och utan det sakramentala prästadömet skulle vi inte kunna gå framåt på helgelsens väg eftersom genom det förkunnar Kyrkan Kristi lära för människor, inlemmar dem i sitt liv genom sakramenten (särskilt genom Eukaristin) och leder dem till himlen. ”De troendes allmänna

prästadöme och ämbetets eller hierarkins prästadöme skiljer sig till sitt väsen och inte endast till graden. Ändå är de samordnade. Båda har var på sitt särskilda sätt del i Kristi enda prästadöme.”[6]

Den helige kyrkoherden av Ars uttryckte livligt hur viktigt det sakramentala prästadömet är. Benedikt XVI återger några fraser av detta helgon i sitt brev inför Prästadömets år: ”Utan prästen – sade han – skulle Herrens lidande och död inte tjäna något till. Det är prästen som för frälsningsverket vidare på jorden... Vad tjänar det till att fylla ett hus med guld om det inte finns någon som kan öppna dörren? Prästen har nyckeln till himlens skatter. Det är han som öppnar dörren, det är han som är den gode Herrens förvaltare, hans skattmästare... Prästen är inte präst för sin egen skull, han är präst för er...”[7] Hur ber vi varje dag med

äkta tro för att heliga präster inte skall saknas? Bönfaller vi skördens herre, som ett krav från vår ställning som kristna, att skicka arbetare till sitt fält, tillräckligt många i antal för att ta hand om hela världens många behov?

Men låt oss återvända till dagens liturgi, som understryker Guds folks prästkaraktär. I en överväldigande syn visar Uppenbarelseboken oss *en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och Lammet klädda i vita kläder med palmkvistar i sina händer. Och de ropade med hög röst: "Frälsningen finns hos vår Gud, som sitter på tronen, och hos Lammet."*^[8] Denna skara som faller på knä och tillber den heliga Treenigheten tillsammans med änglarna är helgonen. Vissa är kända, men den största delen är okända. Här ser man Guds folk i sin sista etapp, som **inbegriper Gamla**

Testamentets helgon, alltifrån den rättfärdige Abel och den trogne patriarken Abraham, helgonen i Nya Testamentet, de otaliga martyrerna i början av kristendomen och de saliga och heliga i de efterföljande tiderna ända till Kristi vittnen i vår tid. Det som förenar dem alla är viljan att inkarnera Evangeliet i sina liv under ledning av Guds folks evige livgivare, den helige Ande.[9]

Både ämbetsprästadöme och det allmänna prästadömet är till för att helga människor. De vigda prästerna, som omformats till Kristus, Kyrkans huvud, utövar sitt prästadöme genom att förkunna Guds ord, förvalta sakramenten och vara herdar som leder de troende till det eviga livet, såsom synliga redskap för den högste och evige Prästen. Men även lekmännen deltar på sitt sätt, i kraft av det kungliga prästadömet, i denna trefaldiga uppdraget av

Kristus Prästen. Den helige Josemaría förklarade att vi kristna, utan undantag, ***genom dopet har blivit präster över våra egna liv, för att frambära andliga offer som Gud vill ta emot tack vare Jesus Kristus (1 Pet 2:5), för att göra varje handling i en anda av lydnad gentemot Guds vilja och därigenom föreviga Människogudens sändning.***[10]

Man behöver inget särskilt uppdrag från Kyrkans hierarki för att känna sig manad att delta i frälsningsuppdraget. ***Apostel är den kristen som känner sig inympad i Kristus, identifierad med Kristus genom dopet; bemyndigad att kämpa för Kristus genom konfirmationen; kallad att tjäna Gud med sitt handlande i världen genom de troendes allmänna prästadöme, som skänker ett visst deltagande i Kristi prästadöme, vilket – om än till sitt väsen åtskilt***

från det som utgör det särskilda prästadömet – ger förmågan att ta del i Kyrkans kult och att hjälpa människorna i deras vandring mot Gud, genom ordets och exemplets vittnesbörd, genom bön och botgöring.[11]

Låt oss ofta stanna vid betydelsen av att vara kristen; vi bör nämligen bära Kristus till mänskligheten och bära mänskligheten till Kristus.

Utöver att be för prästernas helighet, bör vi under Prästadömet's år be för hela det kristna folkets helighet. Om det finns familjer som uppfostrar sina barn till att älska Gud genom sitt föredömliga kristna liv, om det finns män och kvinnor som på allvar söker efter Kristus i vardagslivets omständigheter, kommer det att finnas många ungdomar som känner sig kallade av Herren till att låta sig vigas till präster. Under dessa månader erbjuds vi alla ett nytt

tillfälle att bli mer medvetna om den universella kallelsen till helighet, utan medelmåttighet, utan att låta oss övervinnas av våra sinnestillstånd. På vilket sätt och i vilken grad påverkar trötthet, motgångar och misslyckanden oss? Blir vi lätt oroliga och tar inte vår tillflykt till Gud? Tänker vi på att Korset är Kyrkans grund och krona?

Den helige Josemaría tog emot särskilda nådegåvor från Gud för att kunna förklara hur man kan bidra till att utbreda Guds rike genom världsliga aktiviteter. Samma dag som han lämnade denna världen påminde han en grupp kvinnor, medlemmar i Opus Dei, om att även de – precis som alla kristna – hade *ett prästerligt sinnelag*. Många år tidigare hade han skrivit: ***i allt och alltid bör såväl präster som lekmän ha ett sant prästerligt sinnelag och en fulländad lekmanamentalitet, så att vi i***

vårt liv kan förstå och utöva denna frihet som vi åtnjuter i Kyrkan och i världsliga ting och känna att vi samtidigt är medborgare i Gudsstaten (jfr Ef 2:19) och i världsstaten.[12]

Jag vill understryka att det *prästerliga sinnelaget* leder de döpta till att ha samma sinnelag som Kristus och vara hungriga efter att varje dag förena sig med Honom i mässan och under hela dagen. Den prästerliga andan leder oss till att växa till i den heliga ivern att vilja tjäna med uppriktig och konkret hängivelse för våra likars andliga och materiella väl; det uppmuntrar till att vårda en äkta iver efter själar med en stark vilja att vara medåterlösare med Kristus, förenade med jungfru Maria och sonligt nära Påven; den får oss att visa att vi är inställda på att sona för synderna, vars och ens egna synder och alla människors synder... Kort sagt att

älska Gud och nästan utan att någonsin sätta *stopp* för tjänsten till Kyrkan och själarna. Den helige Josemaría sammanfattade det så här: ***med detta prästerliga sinnelag som jag ber Herren om för er alla bör ni anstränga er så att hela ert liv omvandlas till en ständig lovsång till Gud mitt i er vanliga syssla: ständig bön och gottgörelse, förbön och botgöring för alla människor. Och allt detta i inre och ihärdig förening med Jesus Kristus i altarets heliga mässoffer.***[13]

I den heliga mässan får våra gärningar evigt värde. Under dessa stunder blir den kristne med kraftfull intensitet helt medveten om sitt åtagande att samarbeta med Jesus för att helga allt som hör till människans existens genom att offra sitt liv och allt det han gör. ”*Altare Dei est cor nostrum*”[14], sade Gregorius den store: vårt hjärta är

Guds altare. Vi bör *tjåna honom inte bara på altaret utan över hela världen, som för oss är ett altare. Människors alla gärningar utförs som på ett altare, och genom den förening som kontemplativa människor har under hela dagen firar var och en av er på något sätt sin mssa, som varar i tjugofyra timmar i väntan på nästa mssa, som varar i ytterligare tjugofyra timmar, och på samma sätt ända till slutet av vårt liv.*[15]

Som ett uttryck för deras delaktighet i Jesu Kristi profetiska uppdrag bör alla kristna dessutom anstränga sig för att förmedla Guds lära till andra. Det finns helt klart många sätt att delta i Kyrkans evangeliseringsuppdrag, men grunden till allt apostoliskt arbete ligger alltid i Jesu bud till alla kristna: *Gå därför ut och gr alla folk till lärjungar: dp dem i Faderns och*

*Sonens och den helige Andes namn
och lär dem att hålla alla de bud jag
har gett er. Och jag är med er alla
dagar till tidens slut.*[16]

På samma sätt uppmuntrar
delaktigheten i Kristi kungauppdrag
de kristna att helga sina världsliga
bestyr: lekmännen konkret genom
deras ansträngningar att ordna de
världsliga tingen enligt Guds vilja[17]
och verka som surdeg i världen[18]
för att sätta Kristus på toppen av all
mänsklig aktivitet. ”Det allmänna
prästadömet som vi tagit emot i
dopet – förklarade don Álvaro efter
den helige Josemarías lära – är
kungligt, (jfr 1 Pet 2:9), eftersom när
vi offrar allt det vi är och har till Gud
och när vi offrar alla hederliga
mänskliga verksamheter som utförts
enligt Guds vilja till honom, är vi
Kristi rike och vi härskar med
honom.”[19]

Som en del av det särskilda uppdrag som Gud hade gett honom, lärde den helige Josemaría att en väsentlig egenskap i sättet att göra Kristi prästadöme närvarande enligt Opus Deis anda, såväl prästerna som lekmännen, är *lekmannamentaliteten* som tillhör deras samhörighet med världen och deras plats i samhället. På detta sätt kommer präster och lekmän att samarbeta i uppfyllandet av Kyrkans enda uppdrag, var och en enligt de gåvor man fått och under beaktande av vars och ens specifika situation. Lekmännen utför sitt uppdrag mitt i de världsliga förhållandena genom att försöka fylla dem med Kristi anda; prästerna tjänar de andra genom att förkunna Guds ord och förvalta sakramenten. Detta tjänar till att, som den helige Josemaría skriver, ***prästerna inte kör över lekmännen, och inte heller lekmännen över prästerna samt att det inte finns vare sig präster som vill blanda sig i***

***lekmännens saker eller lekmännen
som blandar sig i det som
tillkommer prästerna.***[20]

Nästa 28 november infaller ännu en årsdag sedan Opus Dei upprättades som personalprelatur. Låt oss tacka Gud och anstränga oss att sprida den djupa teologiska och andliga betydelse av det organiska samarbetet mellan präster och lekmän i Opus Dei för att delta i Kyrkans uppdrag; framför allt med vittnesbördet av ett konsekvent kristet liv och genom att var och en förblir *vad han var när han blev kallad*[21], som Aposteln sade: genom att vara präster eller lekmän *till hundra procent*. På detta sätt kommer vår tjänst till Kyrkan att vara verksam, såsom vi alltid försökt göra, i synnerhet nu då många förväxlar laicism – som vill slänga Gud ut från de världsliga förhållandena – och lekmannamentalitet. Då kommer vi också att främja en sund

lekmananda som Påven syftat till vid flera tillfällen[22].

Inom några dagar, den 7 november, kommer jag att diakonviga 32 medlemmar i Opus Dei. Låt oss be Herren om att de blir goda och heliga tjänare till honom, och låt oss fortsätta be för Påven och för hans böneämnen, för hans medarbetare, för prästerna och diakonerna, för prästkandidaterna i hela världen. Låt oss även komma ihåg den dag då jungfru Maria fick vår Fader att hitta "rosen" i Rialp: låt oss vända oss till vår heliga Moder så att hon utverkar för oss trohetens välluktande "ros" från Gud. Vi räknar också med alla deras hjälp, som gått före oss; låt oss under denna månads veckor göra den segrande, renande och stridande Kyrkans enhet starkare med vår bön och våra förböner för de avlidna.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 november 2009

[1] Missale, Kristus konungens högtid, *prefation*.

[2] Jfr 1 Kor 15:24.

[3] 1 Pet 2: 9-10.

[4] Den helige Augustinus, *De civitate Dei* XX, 10 (CCL 48, 720).

[5] Jfr Fil 2:5.

[6] Andra Vatikankonciliet, Dogm. konst. *Lumen gentium*, nr 10.

[7] Den helige Johannes Maria Vianney, cit. av Benedikt XVI i Brev till prästerna, 16/6 2009.

[8] Upp 7:9-10.

[9] Benedikt XVI, Predikan under Alla helgons högtid, 1/11 2006.

[10] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 96.

[11] *Ibid.*, nr 120.

[12] Den helige Josemaría, *Brev 2/2 1945*, nr 1.

[13] Den helige Josemaría, *Brev 28/3 1955*, nr 4.

[14] Gregorius den store, *Moralia* 25,7, 15 (PL 76, 328).

[15] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 19/3 1968.

[16] Matt 28:19-20.

[17] Jfr Andra Vatikankonciliet, Dogm. konst. *Lumen gentium*, nr 31.

[18] Jfr Andra Vatikankonciliet, Dekr. *Apostolicam actuositatem*, nr 2.

[19] Msgr Álvaro del Portillo, *Herdabrev*, 9/1 1993, nr 11.

[20] Den helige Josemaría, *Brev 19/3 1954*, nr 21.

[21] 1 Kor 7:20.

[22] Jfr Benedikt XVI, Talen från 18/5 2006 och 11/6 2007.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-november-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-november-2009/)
(2026-03-10)